

Qapısını açıq saxla ümidin..

Bütün hallarda insanı yönəldən, onun məramını, məqsədini dirli tutan, ayaqda saxlayan daxili inamdı, yeni Ümidli. Bu mənada səninlə üz-üzə dayanan, səni bərkə-boşa çəkən, bəzən haqlı, bəzən haqsız qınayan hər kəsin içində həmin o Ümid onun öz istəyinə, öz daxili aurasına görə formalaşır. Yeni kim necədirsə, əxlaqı, dünyagörüşü, mənəviyyəti hansı nüanslarla cilalanıbsa elə Ümid də ona bab gəlir, onun oxşarı, lap bir az da kobud desəm tayı olur.

Çox təəssüf ki, bəzən bu ölçülər bir-birinə elə sarmaşığı kimi sarılır ki, dayanıb təəccüb etməkdən, təəssüf etməkdən başqa əlindən heç nə gəlmir. Deməli, Allahın yaratdığı bəndə özünün içində yaratdığı ilə bir harmoniya təşkil edir və sonda da əlini dizinə çırpıb gileylənməyə üzünü də qalmır. Nə isə

Gerçək olan budur ki, normal, müsbət auralı Allah bəndəsi hər yerdə və hər zaman işıq kimi, nur kimi görünür, duyulur, hiss edilir.

Ona görə də həmin adamların alını qırılanda, gözlərinə bulud gələndə çevrədəkilər dərhal duyurlar, hiss edirlər. Ona təsəlli verməyə can atırlar. Hətta yol göstərərək məsləhətlərini də əsirgəmir.

Burda da bir səbəb var. O da həmin insanın haqq etdiyi və Allahın da ona mükafat olaraq alın yazısında işarələdiyi işıq olmaq qismətidi. Məhz həmin o qismət onun Ümidə doğru gedən yoluna da işıq salır. Nəticədə tarazlıq yaranır. ..

Mən bu fikirləri bilgisayara bir az qarmaqarışıq, xaotik şəkildə diktə elədim. Çünki yazımı başqa aurada yazmağa kökləmişdim özüm.

Lakin bir an içimdə elə bilgisayarı yazarının özünün də əhvalında qanqaraçılıq yarandı. Necə deyərler, bir milçək bir könül bulandırdı. Nəticədə fikir haçalandı. Sözlər pərən-pərən düşdü. Elə o zaman kəsiyində dilimin ucundan "nə isə" fikiri çubub getdi. Demək səbrimi cilovlamaq, sözümlə əvvəlinə qayıtmaq üçün bir pauza etmək istəyi özünü bürüzə verdi.

Mən də həmin istəkdən sonra yenidən qayıtdım fikirlərimin başlanğıcına

Bu, bir həqiqətdir ki, insan ümidlə yaşayır. Ona görə də min illərin bir deyimi hər zaman təkrarlanır. O fikiri kimin ifadə etdiyini, kimin ilk dəfə dediyini bilmirəm.

Amma bu gün bildiyim odur ki, "Sonuncu ölən ümidli!". Bax, elə mənim də istəyim, məramım, lap açığı can atdığı həmin o pir bildiyim, and yeri bildiyim Ümid yeridi, Ümid evidi, Ümid ocağıdı. Bütün varlığımla o yerə, o evə, o ocağa pərvanəyəm. Bilirəm ki, qanadları güclü, qaməti şax olan sevginin Ümidini də dəyanətli,

güclüdü və o, insanın ruhunu da, ürəyini də özü ilə çəkib aparır, götürüb gedir öz evinə, öz yerinə, öz ocağına. Bax, bu məqamda özün də hiss etmədən bütün yaşantılarını gözünün önündən keçirirsən.

Ağrıları da, intihar cəhdini də, sevindiyin məqamı da, hətta gördüyün yuxunu da təkrar çözürsən.

Düşünürsən ki, bütün bunlar sənin Ümidlə arandakı məsafəni qısaldacaq. Sənin dözümlü, inadın, Ümidin əlini sənə tərəf bir az da uzadacaq. Nəhayətdə sən rolunu tamaşaçısı oynayan aktyor kimi çətin duruma düşməyəcəksən. Sənin tamaşaçın Ümid olacaq səni səsləyən Ümid. Elə bu məqamın da içindəkilər sözə çevriləcək, şeir olacaq:

*Qəflətən bir udum su -
kəsdə nəfəs yolunu...
Ölüm səhnəsidir bu -
O, oynayır rolunu -
Alqışsız...*

*Tamaşa bir pərdəli...
Mövzu isə intihar...
Baş qəhrəman bir dəli -
coşar, özün unudar -
Alqışsız...*

*Həsretin dırnaqları
qartal caynağından sərt...
Çək köhnə qarmaqları -
Ürəyi bir yolluq çərt -
Alqışsız!..*

*Əlində quru ləçək
Yaşı on il əvvəl on!..
Səhnəyə atdın əlcək -
Pərdə enir...bu da SON!..
Alqışlar...*

Bəli, heç bir alqışa ehtiyac duymasam da, gerçəklik özü səni o alqışlara bükəcək, kipiqlərini yaşa büküdü kimi, yanaqlarını təbəssümə büküdü kimi. Bir də görəcəksən ki, sənin dünyanı öz rəngarəngliyi ilə, öz istisi ilə nə qədər doğmadı və sənin dünyanda sən qonağın da, sığındığın da, oxşadığın, baxışlarınla öpdüyün o varlıq həm də sənin Ümidindi.

Sən onun külək dağıdan saçını küləyin əlindən almaq üçün az qala təbiətə, yəni küləyə üsyan etməyə də hazır olursan. İstəmirsən ki, sən baxışından, sən nəfəsindən başqa ona toxunan, onu seyr edən, onu oxşayan başqa bir nəfəs, başqa bir nəse olsun.

Bu, nə qısqanclıqdı, nə xudbəxənlik, nə də özündən razılıq. Bu heç bədgümanlıq da deyil. Yeni Ümidə güvənini, inamını yerdən göyə qədərdir. Onun bərsində yalnız yaxşı, gözəl nə varsa onları düşünüb və onları Ümidə aid edirsən. Ancaq nə edəsən ki, bir aşiq dəliliyi də var. Bax, küləklə vuruşmaq istəyən də, gözləri ilə saçını sığallayan da, baxışları ilə üz-gözündən öpən də həmin o dəli aşiqdi. Deməli,

bu dəliliyi də hər gün alovlandır, onu hər gün yenidən dünyaya gətirən, mənim inancım və məntiqimə görə təbii ki, Ümidli. Deyə bilərsiniz ki, Ümid elə belə yaranmır. Onu kimə nə iləsə, necəsə ortaya qoyur, ona stimül verir. Müəyyən mənada sizinlə razıyam.

Çünki hətta qarşılıqsız sevgi də ümid yaradır. Çünki sevdiyini var. Onun yerışı, duruşu, varlığı, lap deyək dönüb sənə öteri baxmağı da Ümidli. Elə bu qarşılıqlı və qarşılıqsız məqamların bəhrəsi olan Ümid də özü-özlüyündə yeni xəyalların, yeni düşüncələrin, yeni pıçılıtların rüşeyminə çevrilərək həmin o dəli aşiqi yerlə, göylə, dörd divarla, ağaclarla, güllə, bir sözlə, hamı ilə və hər kəs ilə elə özünü özünə də həmsöhbət edir.

O məqama, o ana qədər ki, sən Ümid qığılcımı görürsən və onda:

*Bir ocaq közərir, bir tüstü qalxır
Köklənib diqqətim baş verənlərə...
Ürəyim susaraq kənardan baxır -
Qəmin divarına, daş verənlərə!..*

*Titrədir ruhumu həzin bir avaz,
Gözümün kökündə sular lillənir...
Kədərim dərin, ümidim dayaz -
Dilim tərpenməmiş ağrı dillənir...*

*Baxıb, vərəq-vərəq yaddaş dəftərin,
Kiprik ucu ilə sığallayırım...
Üzümə oxunan ömrün səhflərini
Qəbul eləmirəm - ciğallayırım...*

*Nədənsə bənzətdim dar ağacına -
Közəran ocağın tüstü dirəyin....
Səni and verirəm, gülüm, saçına -
Ovut, səni sevən şair ürəyini!*

İnsanın iç dünyasının bir istəyi də olub həmişə. Bu istək isə umacaq deyil, tələb deyil. Sadəcə bir ülfət, bir səmimiyyət, bir diqqət, lap elə bir iynə ucu boyda təbəssümdü. Bunu ona görə xüsusilə vurğulayıram ki, dünyada elə adam yoxdur ki, onun ovunmağa, onun təsəlliyyə ehtiyacı olmasın.

Şəxsən mən az qala bütün gecə və gündüzü həmin o məni ovudacaq anı gözləyirəm, arzulayıram. Ona ehtiyacımı gizlədə bilmirəm.

Çünki ovunanda hiss edirəm ki, yaşamaq həvəsim, yaşamaq istəyim Ümidə çevrilir, olan Ümidimi artırır.

Deməli, məni ovudacaq həmin o nəsnə, yəni söz, hərəkət, kimlər üçünsə mənasız, gərəksiz ola bilər. Heç ağillərinin ucundan da gəlib keçməz.

Mən səsinə eşidəndə, addımlarının yaratdığı səsi duyanda, baxışını görəndə, lap elə şəklinlə göz-gözə gələndə ovunuram. Həmin an mənə elə gəlir ki, o səsi də sən özün göndərdin, o şəkildə də mənimlə birbaşa danışdın. Özünəməxsus addım səsinlə özün içimdən, ürəyimdən, olduğun məkandan gəlib getdin. Və

bütün bunları ona görə etdin ki, ayaqda qalım, yıxılmayım. Məncə bu, xoşbəxtlik dərmanıdır. Məncə bu xilaskarlıq missiyasıdır. Məncə bu həmin o yazı boyu vurğuladığım Ümidin diktəsidir. Cəm halında götürəndə bu Allahımın Sənə, qəlbinə, ruhuna mələklər vasitəsilə çatdırdığı mesajdır. O sən xilaskar mələk olduğun sənə xatırladır.

O sən Ümid olduğun yadına salır. Ona görə də sən mənim gözlədiyim, axtardığım, aradığım, səsinlə, özünlə, bütövlükdə mənim ürəyimi bir anlıq da olsa ovudursan. Mənim ruhumu bir anlıq da olsa Ümid qapısından içəri keçirirsən.

Kimse bu hisləri, bu duyğuları müxtəlif yerə yoza bilər. Kimse bunu öteri bir yazı kimi, gündəmin içində olmaq istəyi kimi də dəyərləndirə bilər.

Amma bütün bu dediklərimə və verilən qiymətlərə baxmayaraq, mən hər kəsin bildiyi kimi, yalnız Allahdan və Səndən yazıram. Və yalnız Allahın və Səninin mənim həyatımda Ümid olmanızı təkrar-təkrar vurğuladığımı bilənlər bilir, bilməyənlərin də nə zamansa biləcəyinə şübhəm yoxdur.

Ən azından ona görə ki, istəyimin adı Ümidli Sevgidi. Həmin sevgi ovutmağa da, yaşatmağa da qadırdı. Yəqin ki, bununla bağlı kimse mübahisə etməyəcək.

Çünki hər kəsin qəlbində öz sevgisi, öz ümidi var və mən də hər kəsə öz sevgisi, öz Ümidini ilə baş-başa qalmağı, əl-ələ tutub könülləri rahat olan, ruhları sevinən Ümid evinə doğru yol getməyi arzu edirəm.

Və nəhayət:

*Gecikdim bu axşam, deyəsən bir az
Bəlkə də yubandım, ya da ləngidim...
Amma düşünməki edib sənə naz -
Dalğalı dəniz təki indi səngidim!..*

*Fikrim də, ruhum da həmişəki tək,
Qoşa izimizlə gəzib bu gün də!..
Yaddaşında canlat - xəlvət şəklin çək -
Məni o şəkildə göstər bu gündə!*

*Bir az da yorulmuş, bir az da küsgün -
Üzünə təbəssüm mehi dəyməyən...
Sənin dediyin tək, şükürsüz, üzgün -
Elə həmənkəyəm - özün təkləyən!..*

*Tanrı sərhəddin də aşibdi sevgim -
Çünki inadım da ölçüsüz olub!..
Düşünmə, mən dünən səni az sevdim -
Bu gün Yer kürəsi sevgimlə dolub!*

Hə, mən yazımın sonuna gəlib çıxana qədər yəqin ki, sizlərə nə demək istədiyimi çatdırıram. Və çatdırıram bilmədiklərimin də fərqinə vardım. Amma gəlin birlikdə etiraf edək ki, mən Sevgidən və Ümiddən yazdım. İstədim ki, gözümlə önündə olan və ürəyimdə yaşayan, ruhumda mənimlə hər yeri dolaşan O mənə ÜMİD olduğunu bilsin!..

